

Mercè Arànega: «Cal tornar als teatres, sobretot a riure, perquè és molt terapèutic»

L'actriu puja a l'escenari del Teatre de Figueres diumenge per donar vida a la comèdia «Els gossos»

L'actriu Mercè Arànega, en primer terme

Quan Mercè Arànega va veure 'El loco y la camisa', de Nelson Valente, que va estar tres anys en cartellera, va proposar-se, un dia, treballar amb ell. 'Els gossos' li ho ha permès. Per primer cop, a més, l'actriu comparteix escenari teatral amb Albert Pérez, Sandra Monclús i Joan Nogué. Junts han aconseguit crear «una família molt divertida».

L'argument d'Els gossos' gira a l'entorn d'una celebració familiar durant la qual es destapa un laberint de secrets que aboquen els personatges a qüestionar-se les seves vides i la pròpia identitat. Aquest és el nucli d'una comèdia que pren com a eix la família, tema que el dramaturg argentí Nelson Valente explora amb enginy. L'obra es va representar aquest divendres a la Jonquera, i diumenge, a les 7 de la tarda, ho fa al Teatre de Figueres. Mercè Arànega ens explica alguns detalls del muntatge en aquesta entrevista.

'Els gossos' se la pot considerar realment una comèdia?

L'entenem així des del moment que el públic riu, però, de què riu és una altra cosa. La primera part és molt còmica, cert, fins que el personatge que interpreta Sandra Monclús confessa el que li ha passat al metro i fa que es replantegi si és aquesta la vida que ella volia. Però aquesta és la gràcia de l'autor, que fa que riguis encara que es parli de coses molt serioses.

El codi de la comèdia li permet connectar amb el públic.

És clar, perquè no t'explica un drama que està molt lluny de tu, ens hi podríem veure retratats.

Es parla de famílies convencionals. Creu que existeixen?

No. La meua mare sempre deia que cada casa és un món i cada família, un univers, però hi ha codis que es repeteixen com la de la dona que interpreto, l'Àlicia, que que quaranta anys que està casada i, com que el seu home diu que dinar tard és dolent, ha de fer-ho cada dia a les 12, abans que el sol estigui a dalt de tot. Coses així t'acaben amargant la vida. Això potser en una altra família no passa, però sí una altra cosa que se li assembla.

L'Àlicia és una dona atrapada en una situació que no desitja?

I tant, però ja veuràs el final (riu). I d'alguna manera tots ho estan o ho estem. A mida que et fas gran ho veus, tot i que a l'obra és la dona jove que ho sent. No serà l'Àlicia qui primer es rebel·li.

Ve a ser la reflexió sobre la pròpia identitat.

Cert, és d'un amb si mateix, de veure si la seva vida es troba on volia estar.

Parla també de la insatisfacció constant en la qual vivim?

En el cas de l'Àlicia, és aguantar una situació que no és la que ella volia.

Nelson Valente ha construït aquest text de zero parlant de coses que ens són properes. Això crea ponts amb el públic, no?

Crec que sí. És cert que un Shakespeare també ho fa parlant de temes universals i atemporals. Però totes les obres del Nelson són contemporànies. M'agrada moltíssim el seu teatre i he tingut sort que en aquesta obra hi hagués un paper per mi. Ell parla de coses quotidianes, però les extrapola molt, com que queden molt exagerades amb un punt de fantasia i naïf. Fa riure pensant i això m'interessa molt.

A part d'aquesta obra, té altres projectes en perspectiva?

No, estic fent alguns podcasts de llegendes i fins al febrer de l'any vinent que no entro a assajar al Teatre Nacional, res. Tot està fotut perquè ara s'estan fent les obres que s'havien programat fa un any. Hi ha molt d'embolic i, amb tot això, quasi no s'han fet noves produccions perquè ningú s'ha volgut arriscar.

Cal animar el públic que torni al teatre, no?

Per la seguretat no cal tenir por i cal anar-hi, sobretot a riure, perquè és molt terapèutic.

Font del document:

https://www.emporda.info/portada/2021/05/04/cal-tornar-als-teatres-sobretot/494994.html?utm_source=rss